

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความคิดสร้างสรรค์กับภาวะผู้นำและความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ (1) เพื่อศึกษารูปแบบของความคิด สร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ และความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต (2) เพื่อเปรียบเทียบภาวะผู้นำ และความสำเร็จในธุรกิจ จำแนกตามรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำและความสำเร็จในธุรกิจ จำแนกตามรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตและ (4) เพื่อศึกษารูปแบบของความคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ ที่สามารถทำนายความสำเร็จในธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ เจ้าของธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มสร้างธุรกิจ ที่ดำเนินการมาไม่น้อยกว่า 2 ปี โดยเป็นผู้ลงทุนรวมถึงบริหารเอง หรือเป็นผู้บริหารสูงสุดที่มีอำนาจตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ จำนวน 397 คน โดยมีตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบความคิดสร้างสรรค์และภาวะผู้นำ ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม 4 ส่วน คือ

1. แบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ประเภทธุรกิจ ให้เลือกตอบแบบกำหนดคำตอบให้ (check list) ส่วน อายุ ระยะเวลาที่ก่อตั้งธุรกิจ จำนวนลูกจ้าง ให้กรอกคำตอบ

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวทฤษฎี The Adaption Innovation Theory (A-I Theory) ผู้วิจัยนำแบบวัดของ อรพินท์ ออศิริชัยเวทย์ (2546) โดยนำมาพัฒนาและสร้างเป็นข้อคำถามจำนวน 44 ข้อ และทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่น .894

3. แบบวัดภาวะผู้นำ 6 องค์ประกอบ โดยใช้แบบสอบถามของ รัตติกรณ์ จงวิศาล (2553) โดยนำมาพัฒนาและสร้างเป็นข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ และทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่น .902

4. แบบวัดความสำเร็จในธุรกิจ ใช้แบบสอบถามของ รัตติกรณ์ จงวิศาล (2552) ที่พัฒนาขึ้นจากแบบวัดความสำเร็จในการประกอบการตามแนวคิดของ Fry et al. (1998) โดยนำมาพัฒนาและสร้างเป็นข้อคำถามจำนวน 13 ข้อ และทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่น .817

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของธุรกิจในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 397 ชุด และได้เก็บแบบสอบถามคืนกลับมาในลักษณะที่สมบูรณ์ จำนวน 370 ชุด แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ คำนวณหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์ตัวแปรที่ศึกษา และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่เป็นอิสระจากกัน (two independent samples) การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหพันธ์ r_{xy} ของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัย สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. จากการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างของเจ้าของธุรกิจ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 57.4 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 39.2 อายุตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 86.5 เพียงร้อยละ 13.1 อายุต่ำกว่า 30 ปี ระยะเวลาที่ก่อตั้งธุรกิจ ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วง 1-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 80.8 ช่วง 11-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.1 และช่วง 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.1 จำนวนลูกจ้างในธุรกิจส่วนใหญ่จำนวน 2-10 คน คิดเป็นร้อยละ 94.6 และธุรกิจที่มีลูกจ้าง 10-30 คน คิดเป็นร้อยละ 5.4 สำหรับประเภทธุรกิจส่วนใหญ่จะเป็นประเภทบริการและค้าส่ง ค้าปลีก โดยคิดเป็นร้อยละ 47.3 และ 37.8 ตามลำดับ ส่วนประเภทผลิตสินค้านั้น มีเพียงร้อยละ 14.9

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยศึกษา 3 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ ความสำเร็จในธุรกิจ โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มาวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ได้ผลดังต่อไปนี้

ตัวแปรด้านความคิดสร้างสรรค์ พบว่า ผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน ร้อยละ 48.6 และมีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่ ร้อยละ 51.4

สำหรับตัวแปรด้านการภาวะผู้นำ วิเคราะห์ผลโดยใช้คะแนนโดยรวมและจำแนกออกเป็นรายด้าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 องค์ประกอบ ได้แก่ การส่งเสริมแรงบันดาลใจ ผู้ได้บังคับบัญชา การใส่ใจและปรารถนาดีต่อผู้อื่น การมีศีลธรรมในการประกอบการ ความสามารถในการคิดเชิงกลยุทธ์ การเสริมสร้างจิตสำนึกต่อสังคม การเปิดกว้างยอมรับสิ่งต่าง ๆ พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลภาวะผู้นำของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต โดยรวมและแต่ละด้านของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับสูง และพบว่า องค์ประกอบด้านการมีศีลธรรมในการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.15 และองค์ประกอบด้านการส่งเสริมแรงบันดาลใจผู้ได้บังคับบัญชา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด มีค่าเท่ากับ 4.02

สำหรับตัวแปรด้านความสำเร็จในธุรกิจ วิเคราะห์ผลโดยใช้คะแนนโดยรวมและจำแนกออกเป็นรายด้าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ สภาพความเป็นไปทางการเงิน การตอบสนอง ความต้องการของลูกค้า การส่งเสริมนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ การได้รับความเชื่อมั่นผูกพันจากลูกค้า พบว่า ความสำเร็จในธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับสูง และพบว่า การส่งเสริมนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.15 ด้านสภาพความเป็นไปทางการเงิน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 4.02

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

3.1 รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แต่ละรูปแบบของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต มีความสำเร็จในธุรกิจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 โดยพบว่า รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน มีความสำเร็จในธุรกิจสูงกว่าความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่

3.2 รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แต่ละรูปแบบของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต มีภาวะผู้นำไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2

3.3 รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ทั้งแบบปรับเปลี่ยนและแบบเปลี่ยนใหม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 3

3.4 ภาวะผู้นำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 4

3.5 รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยนและรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะผู้นำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 5

3.6 รูปแบบความคิดสร้างสรรค์และภาวะผู้นำ สามารถทำนายความสำเร็จในธุรกิจได้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 6 มีสมการในการทำนาย ดังนี้

สมการคะแนนดิบในการทำพยากรณ์

$$\text{ความสำเร็จในธุรกิจ} = -2.38 + .238 (\text{รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน}) + .136 (\text{รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่}) + .183 (\text{ภาวะผู้นำ})$$

สมการมาตรฐานในการทำพยากรณ์

$$\begin{aligned} \text{ความสำเร็จในธุรกิจ} = & .303 (\text{รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน}) \\ & + .201 (\text{รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่}) \\ & + .241 (\text{ภาวะผู้นำ}) \end{aligned}$$

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

รูปแบบความคิดสร้างสรรค์กับความสำเร็จในธุรกิจ

ผลจากการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่มีจำนวนมากกว่าแบบปรับเปลี่ยน แต่รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แต่ละ

รูปแบบมีความสำเร็จในธุรกิจแตกต่างกัน โดยพบว่า รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน มีความสำเร็จในธุรกิจสูงกว่าความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่

หนึ่งในลักษณะที่สำคัญของผู้ประกอบการ คือ ความคิดสร้างสรรค์และความกล้าคิด กล้าทำอะไรแปลกใหม่ มองเห็นโอกาสในธุรกิจ จึงจะทำให้เกิดความได้เปรียบในการเริ่มสร้างธุรกิจแนวใหม่ขึ้นมา เนื่องจากธุรกิจในจังหวัดภูเก็ตมีเป็นจำนวนมาก แต่กลับมีลักษณะธุรกิจคล้าย ๆ กัน เช่น ธุรกิจสปา ร้านอาหาร เป็นต้น ทำให้เกิดการแข่งขันกันสูง ผู้ประกอบการจึงต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์และความกล้าคิด กล้าทำธุรกิจหรือวิธีการใหม่ ๆ มาเพิ่มความน่าสนใจให้กับธุรกิจเพื่อให้สามารถดึงดูดลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการได้มากกว่าคู่แข่ง ดังนั้นในการเริ่มทำธุรกิจจึงมีผู้ประกอบการที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่มากกว่า โดยมีลักษณะเฉพาะตัว คือ เน้นการสร้างสรรคสิ่งที่แตกต่างกันให้เกิดขึ้น เช่น ธุรกิจที่ยังไม่มีผู้ใดทำ การบริการที่แตกต่างหรือ สินค้าที่แตกต่างแต่เป็นที่ต้องการของลูกค้า เป็นต้น แต่ในขณะเดียวกัน การดำเนินงานในธุรกิจให้ประสบความสำเร็จและดำเนินต่อไปอย่างมั่นคงและยั่งยืนนั้น ก็ต้องอาศัยผู้ประกอบการที่อดทน มุมานะ ใฝ่ใจในปัญหาทุกรายละเอียด คำนึงถึงควมมีประสิทธิภาพ มีความรอบคอบ น่าเชื่อถือ และเที่ยงตรง ตลอดจนมีความสามารถในการแก้ปัญหาซึ่งลักษณะนี้จะเป็นบุคลิกของผู้ประกอบการที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยนนั่นเอง ซึ่งในงานวิจัยของ Johnson, Danis, and Dollinger (2004, p. 21) พบว่า ผู้ประกอบการที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยนมีธุรกิจที่ยังคงดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่องมากกว่าผู้ประกอบการที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่ โดยได้อธิบายว่า ผู้ที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยนจะให้ความสำคัญในการเริ่มต้นทำธุรกิจมากกว่า ทั้งความละเอียดถี่ถ้วน ความรอบคอบ ไม่ใช่แค่เพียงคิดแล้วทำเท่านั้น แต่ยังระวังผลว่าธุรกิจจะไปรอดได้อย่างไร และมีความสามารถในการสร้างสัมพันธ์กับลูกค้าได้ดีกว่า จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้โอกาสที่จะทำธุรกิจประสบความสำเร็จของผู้ที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยนมีมากกว่าผู้ที่มีรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่นั้นเอง

ผลจากการวิจัยยังพบว่า รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ทั้งสองแบบ คือ แบบปรับเปลี่ยน และแบบเปลี่ยนใหม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 เนื่องจาก

การเติบโตอย่างต่อเนื่องทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต ทำให้มีธุรกิจจัดตั้งใหม่เพิ่มขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตมีคู่แข่งเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ตจึงต้องมีความคิดสร้างสรรค์ในการค้นหาวิธีพลิกแพลงที่จะแก้ไขปัญหาที่เผชิญอยู่ด้วยตนเอง โดยการคิดผลิตสินค้าที่มีความแปลกใหม่และแตกต่างจากตลาดที่มีอยู่เดิม หรือนำเสนอสินค้าที่มีความแตกต่างที่ไม่เหมือนใครและใช้วิธีการขายใหม่ๆ เพื่อความอยู่รอดของตนเอง และช่วยเพิ่มยอดขายได้มากขึ้น รวมไปถึงการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกระบวนการทำงาน หรือ สินค้าและบริการ เพื่อให้ธุรกิจของตนเองดำเนินต่อไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ชลเย็น หงส์ไพศาลวิวัฒน์ (2539) ที่ศึกษาเรื่อง *คุณลักษณะของผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิตการจัดจำหน่าย และการบริการ* พบว่า ความคิดเชิงนวัตกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเจริญเติบโตขององค์กรทั้ง 3 ด้าน คือ ยอดขาย จำนวนพนักงาน และผลประกอบการกำไร ขาดทุน ตามลำดับ และเป็นตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถพยากรณ์การเจริญเติบโตขององค์กรทั้ง 3 ด้านได้ และการศึกษาของ จริยา ดันติพงษ์อนันต์ (2549) ศึกษาเรื่อง *บุคลิกภาพผู้ประกอบการภูมิความรู้ความชำนาญและความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ OTOP (4-5 ดาว) ประเภทอาหาร* พบว่า ความมีนวัตกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการ

รูปแบบความคิดสร้างสรรค์กับภาวะผู้นำ

ผลจากการวิจัยรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แต่ละรูปแบบของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า มีภาวะผู้นำไม่แตกต่างกัน และจากการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความคิดสร้างสรรค์กับภาวะผู้นำ พบว่า รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน และรูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะผู้นำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 5

สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ประกอบการคือผู้นำที่ต้องมีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีแก่ธุรกิจของตนเอง เพราะนอกจากจะบริหารงานได้อย่างดีแล้ว ยังสามารถริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่หรือปรับปรุงสินค้าและบริการของตนเองให้ดีขึ้น นอกจากนั้น คุณลักษณะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้นำที่มีความคิดสร้างสรรค์ คือ สามารถรับปัญหาได้ทุกสถานการณ์ มีความคิดสร้างสรรค์ มองปัญหาเป็นเรื่องธรรมดา

มีการใช้วิธีการที่แตกต่างออกในการจัดการกับปัญหาเก่า ๆ ไม่กลัวการเปลี่ยนแปลง แต่จะมองหาหนทางในการเปลี่ยนแปลง มองการณ์ไกล ทนต่อการเปลี่ยนแปลง เพราะรู้ว่าเป็นสิ่งที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ ผลจากการวิจัยนี้ ยังไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรง หากแต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแต่แตกต่างกันที่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยนำมาอ้างอิงดังนี้

ผลการศึกษาของ พรศิริ พิพัฒน์พานิช (2550) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ของลักษณะนิสัย 7 ประการ บุคคลที่มีประสิทธิผลในการทำงานตามแนวของโควี ภาวะผู้นำ การเปลี่ยนแปลงต่อรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ตามทฤษฎีของ ไมเคิล เจ เคอร์ตัน ของ พยาบาลรามาริบัติ พบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของหัวหน้างานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธรินทร์ พิรุณเนตร (2551) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการคิดสร้างสรรค์ของหัวหน้างาน ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับประสิทธิผลของหัวหน้างานในโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่ง จังหวัดสมุทรสาครพบว่า ลักษณะการคิดสร้างสรรค์ของหัวหน้างานตามการรับรู้ของผู้ตามมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงตามการรับรู้ของผู้ตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ชาญชัย โตสงวน (2553) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและประสิทธิผลของหัวหน้างานตามการรับรู้ของพนักงานระดับปฏิบัติการ กรณีศึกษา: บริษัทโตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด (โรงงานเกตเวย์) พบว่า ลักษณะการคิดสร้างสรรค์ของหัวหน้างานแบบปรับเปลี่ยนและแบบเปลี่ยนใหม่ต่างมีความสัมพันธ์กับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของหัวหน้างานตามการรับรู้ของพนักงานระดับปฏิบัติการ

ภาวะผู้นำกับความสำเร็จในธุรกิจ

ภาวะผู้นำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในธุรกิจของผู้ประกอบการ ในจังหวัดภูเก็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 4 เพราะว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้ธุรกิจมุ่งไปสู่ความสำเร็จได้นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้ประกอบการเพียงคนเดียวเท่านั้น ต้องอาศัยลูกน้องหรือพนักงานที่ร่วมแรงร่วมใจในการทำงานด้วย แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับภาวะผู้นำของผู้ประกอบการว่าจะสามารถสร้างความเชื่อมั่นและสร้างความร่วมมือของ

พนักงานให้เกิดขึ้นมาน้อยเพียงใด เพราะมีการศึกษาวิจัยเป็นจำนวนมากที่ยืนยันว่าผู้นำและภาวะผู้นำมีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานของพนักงานในองค์กร รวมถึงความผูกพันของพนักงานที่มีต่อองค์กร (รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2554, หน้า 213) เพราะธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมักประกอบไปด้วยพนักงานที่มีความเอาใจใส่ต่องานที่พวกเขาทำ พนักงานมีความภาคภูมิใจในงานและผูกพันกับงานที่ทำ มีความยึดมั่นผูกพันกับบริษัทหรือองค์กรที่พวกเขาอยู่ โดยจะยอมอุทิศทั้งกายและใจ และรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยในธุรกิจ พนักงานที่มีความยึดมั่นผูกพันที่ว่านี้จะมีแรงผลักดันให้ทำงานอย่างเต็มที่และดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ (Fry et al., 1998, pp. 25-33)

สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลกานต์ เทพรานนท์ (2548) ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำ แรงจูงใจภายในคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ภาวะผู้นำ แรงจูงใจภายในคุณลักษณะของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบการ และสามารถร่วมกันพยากรณ์ความสำเร็จในการประกอบการได้ นอกจากนี้ ผลการศึกษาของ พิมพ์พร วิสววิวัฒน์สกุล (2551) ที่ศึกษาเรื่อง รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ ภูมิความรู้ ความชำนาญ กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจและความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (3-5 ดาว) ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหาร และ หทัยกาญจน์ จันทะเสน (2549) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทการผลิตในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ก็พบว่า ภาวะผู้นำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบของผู้ประกอบการด้วยเช่นกัน

รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำกับความสำเร็จในธุรกิจ

รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบปรับเปลี่ยน รูปแบบความคิดสร้างสรรค์แบบเปลี่ยนใหม่ และภาวะผู้นำ สามารถทำนายความสำเร็จในธุรกิจได้ ทั้ง 3 ตัวแปร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 6 ที่ว่า รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ และภาวะผู้นำของผู้ประกอบการในจังหวัดภูเก็ต สามารถทำนายความสำเร็จในธุรกิจได้อย่างน้อย 1 ตัวแปร จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ไม่ว่าผู้ประกอบการจะเป็นความคิดสร้างสรรค์รูปแบบไหน หากมี

ภาวะผู้นำด้วย ก็จะสามารถนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จได้ เพราะทั้งความคิดสร้างสรรค์ และภาวะผู้นำต่างเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันในธุรกิจและสามารถนำพาธุรกิจสู่ความยั่งยืนได้

รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ คือ ลักษณะที่บ่งบอกถึงวิธีคิด วิธีแก้ปัญหาของบุคคล ในแต่ละคนจะมีทั้งสองลักษณะอยู่ในตัว ขึ้นอยู่กับว่าจะมีลักษณะแบบใดมากหรือน้อยกว่ากัน ซึ่งรูปแบบความคิดทั้ง 2 ต่างก็มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของธุรกิจเหมือนกัน ดังนั้น หากผู้ประกอบการเข้าใจถึงวิธีคิดหรือรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ของตัวเอง จะทำให้สามารถใช้ประโยชน์จากรูปแบบความคิดสร้างสรรค์นั้นได้ เพราะรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 2 แบบต่างมีการแก้ปัญหาที่แตกต่างไปตามรูปแบบการคิด ดังนั้น หากนำทั้งข้อดีและข้อด้อยมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง และธุรกิจ ก็จะยิ่งทำให้ธุรกิจมีกำไร และมีความมั่นคงยั่งยืนมากขึ้น เพราะกระบวนการสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์ส่วนใหญ่ มาจากการฝึกฝน อดทน ทำต่อเนื่อง ไม่ท้อถอย เพราะคนที่สามารถสร้างสรรค์ที่แท้จริง ต้องเป็นคนที่รอบรู้และมีทักษะในงานนั้น ๆ คิว (Csikszentimihalyi อ้างถึงใน วิทยาการ เชิงกุล, 2554, หน้า 135) นอกจากรูปแบบความคิดสร้างสรรค์จะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของ ธุรกิจแล้ว ผลจากการวิจัยยังพบว่า ปัจจัยสำคัญที่จะนำพาธุรกิจไปรอดในยุคนี้ นั่นคือ ผู้ประกอบการต้องมีภาวะผู้นำ เพราะว่าความสำเร็จของธุรกิจไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้ประกอบการ เพียงผู้เดียว ยังมีลูกจ้างในธุรกิจที่ผู้ประกอบการต้องมีความสามารถในการบริหารจัดการ สามารถกระตุ้นใจให้ลูกจ้างเชื่อถือ ยอมรับ และทำให้เกิดความพยายาม ความสามารถ ที่สูงขึ้นในการที่จะนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จได้ (รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2553, หน้า 82) ดังนั้น ควรมีการส่งเสริมให้มีการเรียนรู้และพัฒนาภาวะผู้นำให้เกิดขึ้นในตัวผู้ประกอบการ เพื่อให้เกิดความสำเร็จในธุรกิจต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับองค์กร

1. หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและส่งเสริมขีดความสามารถของผู้ประกอบการ สามารถนำเอาองค์ประกอบด้านภาวะผู้นำและความคิดสร้างสรรค์

มาเป็นส่วนหนึ่งในการคัดเลือกผู้ประกอบการที่สมควรได้รับการส่งเสริมด้านการลงทุน และส่งเสริมให้มีการอบรมในเรื่องการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และภาวะผู้นำแก่ผู้ประกอบการ

2. ผู้ประกอบการรายใหม่และผู้ประกอบการเดิม สามารถตรวจสอบลักษณะรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ และภาวะผู้นำของตนเองได้ เพื่อสามารถนำไปพัฒนาตนเอง เพื่อเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยนี้ได้ศึกษารูปแบบความคิดสร้างสรรค์ และภาวะผู้นำเท่านั้น ผู้สนใจอาจจะศึกษาคุณลักษณะทางด้านอื่นของผู้ประกอบการ หรือองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ เพื่อเป็นการวิจัยและพัฒนาผู้ประกอบการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ควรประเมินความสำเร็จของผู้ประกอบการโดยใช้วิธีการอื่นร่วมด้วยนอกเหนือจากการประเมินตนเองโดยผู้ประกอบการ เช่น การประเมินจากข้อมูลทางธุรกิจ การประเมินโดยบุคคลอื่น เช่น ผู้ร่วมงาน ลูกค้า และผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจเพื่อความถูกต้องของข้อมูลที่ได้รับ

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมจังหวัดอื่นเพื่อขยายฐานข้อมูลคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจแต่ละจังหวัด เพื่อเป็นการหาภาพรวมของรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ และความสำเร็จของผู้ประกอบการของคนไทยในธุรกิจแต่ละจังหวัด รวมถึงการพัฒนาแบบสำรวจรูปแบบความคิดสร้างสรรค์ และ แบบวัดภาวะผู้นำ ตลอดจนแบบวัดความสำเร็จของผู้ประกอบการให้มีคุณภาพ